

Ευγνωμοσύνης εγκώμιον στον Σταύρο Κουγιουμτζή

/ [Πεμπτουσία· Ορθοδοξία-Πολιτισμός-Επιστήμες](#)

Η Παιδική Χορωδία και η Χορωδία Νέων «Άγιος Ιωάννης ο Χρυσόστομος» αποτελούν τμήματα του Πολιτιστικού Σωματείου «Άγιος Ιωάννης ο Χρυσόστομος». Ιδρύθηκαν τον Οκτώβριο του 1991 από τον τότε προϊστάμενο του Ι. Ναού, παν. Αρχιμ. π. Δαβίδ Τζιουμάκα και νυν Μητροπολίτη Γρεβενών, τη μαέστρο Ιωσηφίνα Κατωφλίδου Σταμούλη και τον Χρυσόστομο Σταμούλη. Είναι δεκάδες οι φορές, από το 1992 μέχρι σήμερα, που παρουσίασαν σε συναυλίες τα έργα του Σταύρου Κουγιουμτζή.

Με αφορμή την έκδοση του cd «Σταύρος Κουγιουμτζής – Live στο Βασιλικό» που θα κυκλοφορήσει στις 12 του Μάρτη, αλλά και της μεγάλης συναυλίας αφιέρωμα στον συνθέτη που θα πραγματοποιηθεί την ίδια μέρα στην Αίθουσα Τελετών του Α.Π.Θ. ο Χρυσόστομος Σταμούλης, διευθυντής της Παιδικής και της Νεανικής Χορωδίας και της Ορχήστρας «Άγιος Ιωάννης ο Χρυσόστομος» έγραψε ένα «από ψυχής» κείμενο για τη γνωριμία και τη σχέση του με τον σπουδαίο συνθέτη.

“Τον Σταύρο Κουγιουμτζή έφαχνα από το 1989 στην Αθήνα. Μου είχαν δώσει μάλιστα και ένα τηλέφωνό του στο οποίο επανειλημμένως τον κάλεσα, μα δεν απάντησε ποτέ. Όσπου κάποια στιγμή στα τέλη Δεκέμβρη του 1991 περπατώντας στους δρόμους της Θεσσαλονίκης έπεσα πάνω σε αφίσσα με το πρόσωπό του, στην οποία έγραφε: «Ο Σταύρος Κουγιουμτζής παρουσιάζει τους τάδε». Ανάμεσα στα ονόματα των παρουσιαζόμενων νέων τραγουδιστών ήταν και αυτό, του καλού φίλου και συγχωρωδού στην παιδική χορωδία της Ανάληψης, του **Μιχάλη Παπαζήση**.

Ένας ενθουσιασμός με κυρίεψε και μια ελπίδα. Πήρα αμέσως τον Μιχάλη στο τηλέφωνο, με τον οποίο είχαμε χρόνια να τα πούμε, του εξέφρασα τη χαρά μου για την πορεία του και του είπα πως ήθελα να πάω να τους ακούσω και να μου κάνει ένα ραντεβού με τον Κουγιουμτζή. Εύκολο, μου λέει. Είναι πολύ απλός άνθρωπος και έχει επιστρέψει πλέον από το 1989 στη Θεσσαλονίκη. Θα του πω να έλθεις μια μέρα λίγο πριν από τη συναυλία στο «Πλατώ». Έτσι και έγινε. Ο Μιχάλης έκλεισε το ραντεβού, εγώ πήρα την Ιωσηφίνα και στην ώρα μας ήμασταν εκεί. Μας περίμενε ο Μιχάλης και αμέσως μας σύστησε τον «κυρ Σταύρο» και την Αιμιλία που κάθονταν σε ένα τραπεζάκι.

Ξεπερνώντας με δυσκολία τη συγκίνηση μπήκα αμέσως στο ψητό. Του είπα πόσο τον θαυμάζαμε, ότι μεγαλώσαμε με τα τραγούδια του και ότι είχαμε μια ενοριακή χορωδία με την οποία θέλαμε να του κάνουμε ένα αφιέρωμα. Φάνηκε θετικός. «**Πόσα χρόνια δουλεύετε;**», μου είπε. «**Τρεις μήνες**» του απάντησα. Εκεί πάγωσε. Σταύρος και Αιμιλία μας έβλεπαν με συγκατάβαση. Ευγενικοί εκ φύσεως όμως και οι δυο τους δεν τόλμησαν να πουν τίποτα. Μας ευχαρίστησαν για την τιμή και δώσαμε ραντεβού για μια από τις επόμενες πρόβες της χορωδίας.

Ακούσαμε τη συναυλία, ενθουσιαστήκαμε και φύγαμε ήσυχοι για το σπίτι.

Οι μέρες πέρασαν και κάποια στιγμή αφού οι πρόβες είχαν ξεκινήσει κάλεσα τον Σταύρο να έλθει να μας ακούσει. Η συναυλία ήταν για τον Μάη. Θα γίνονταν στον υπαίθριο χώρο του Παπαφείου. Τα μουσικά μας σχήματα στα σκαλιά και ο κόσμος από κάτω, στις καρέκλες και στα γρασίδια. Ήλθε, άκουσε, του άρεσε και τα πράγματα πήραν το δρόμο τους. Η συναυλία μετά από μια αναβολή λόγω καιρού έγινε και πάλι κάτω από την απειλή της βροχής και πήγε εξαιρετικά. Τραγούδησε μαζί μας και ο Μιχάλης. Ο ενθουσιασμός μας είχε φτάσει στο κατακόρυφο. Τον βλέπαμε εκεί στην πρώτη σειρά και δεν το πιστεύαμε. Τι στιγμές! «Πού 'ναι τα χρόνια», «Τώρα που θα φύγεις», «Μη μου θυμώνεις μάτια μου», «Στα χρόνια της υπομονής», κ.α. και ο Σταύρος εκεί. Έβλεπα τα παιδιά τραγουδώντας να λάμπουν, γύριζα για να χαιρετήσω τον κόσμο και δεν το πίστευα. Ήταν όντως εκεί. Στο τέλος αφού χαιρέτισε τον παπά Δαβίδ ανέβηκε στη σκηνή, μας ευχαρίστησε, ευχαρίστησε και τον κόσμο που ήλθε να ακούσει τα τραγούδια του και είπε: «Ο Θεός μας αγαπάει, σταμάτησε τη βροχή». Φύγαμε γεμάτοι ομορφιά. Η πρώτη μας συναυλία ήταν γεγονός.

Πέρασαν οι μέρες και κάποια στιγμή μέσα στο Καλοκαίρι χτύπησε το τηλέφωνό μας. Το σήκωσα. Στην άλλη πλευρά της γραμμής ήταν ο Σταύρος. **«Τελικά»** μου λέει **«σε λένε Μάκη»**. «Ναι» του λέω «ακούω και στο Μάκης και στο Χρυσόστομος». Και προλαβαίνοντας τις ερωτήσεις μου, μου λέει: «Κοίτα, βρήκα μια ομάδα παιδιών της χορωδίας στην παραλία τους ρώτησα τι κάνει ο Χρυσόστομος και μου είπαν ο Μάκης είναι καλά. Ε, λοιπόν, από τώρα θα είσαι ο Μάκης». Και συνέχισε, «έχω να σου κάνω μια πρόταση. Τον Οκτώβρη στα Δημήτρια θα με τιμήσει ο Δήμος Θεσσαλονίκης. Θα έρθει να τραγουδήσει και ο Γιώργος, θα είναι και η Αιμιλία. Τι θα έλεγες να πάρεις τα παιδιά και να έλθετε να πείτε μαζί μας τέσσερα τραγούδια»; Έμεινα «άγαλμα». Νόμιζα πως με κοροϊδεύει. Του το είπα και γέλασε. «Όχι», μου λέει. **«Μου αρέσατε και θέλω να ρθείτε. Τα παιδιά είναι φρέσκα, δίνουν άλλη ομορφιά στα τραγούδια μου»**. Δεν θα ξεχάσει κανένας μας εκείνη τη συναυλία, ούτε και τις πρόβες. Είπαμε όντως τέσσερα τραγούδια και σε πρώτη εκτέλεση το «Κύριε εκέκραξα». Τελειώνοντας μας ευχαρίστησε δημόσια κι εμείς πετούσαμε.

Αυτό ήταν. Το όνειρο συνεχίστηκε και κράτησε χρόνια. Ο Σταύρος τράβηξε για το φεγγάρι, μα αυτό κρατά ακόμα. Στ' αλήθεια ο Σταύρος δεν έφυγε ποτέ από κοντά μας. Μας χάρισε φίλους πολύτιμους, τον Μιχάλη τον Παπαζήση, τον Μανώλη τον Χατζημανώλη, τον Ανδρέα τον Καρακότα, τον Δημήτρη τον Κεχαγιά, τον Παντελή τον Θεοχαρίδη, όλα τα παιδιά της ορχήστρας και το Μαράκι του, που μας εμπιστεύθηκε στη χορωδία για κάποια χρόνια. Εξαιρέτως δε την Αιμιλία.

Και σήμερα, δέκα χρόνια μετά, είμαστε όλοι εδώ, μαζί και ο Γεράσιμος Ανδρεάτος, που εμείς φέραμε στην παρέα το 2003 στο Βασιλικό, είμαστε όλα τα παιδιά του Σταύρου εδώ, στον ουρανό που μας άφησε, για να τον συναντούμε τα βράδια της αγίας νοσταλγίας. Είμαστε εδώ για να θυμηθούμε και πάλι το ήθος ταπείνωσης που τον χαρακτήριζε. Να θυμηθούμε την αγάπη του. Να αφήσουμε λουλουδάκι ευγνωμοσύνης στη μνήμη του τα τραγούδια του, που δεν είναι απροστάτευτα..."

%nbvcstuipp-iys%